

Jan Tulik

czerwcowy wieczór na krawcówce

najpierw słycać sowy kwilą
gdy zapada zmierzch zwolna rozpinają
swe loty od drzewa do drzewa
pomiędzy nietoperzami przecinkami
zmierzchu

z gąszczy dzikiego bzu wypryskują
fosforyzujące punkciki
pulsujące jak nocny samolot
robaczki świętojańskie pierwsze tego lata

jeż im nie zawadza niucha furczy
słowiki nieustannie harują do bólu gardeł

do krwi
ot czerwcowy wieczór na krawcówce

moja jesień

butelka gdańskiej wódki
szyjką w dół odwrócona
brzoza w zardzewiałej trawie

wirują w niej
płatki złota
pląsają cekiny z welonów ostatniego lata

brzoza wsparta o błękity
pokryta białą czarnymi płatkami
płyną te krypy na falach kory

wróżba albo sen pomrukują
że melancholia powiesi mnie na powrózkach
skręcanych z babiego lata

albo popłynę w wieczny mróz

moja jesień

zmierzch

nietoperze przepoczwarczają się
w kontury ruchomych trójkątów
noc
twarze poznikały jedynie czoła ocieplają czerń
chyba rozumiem demokryta z abderey
który wyłupał sobie oczy by móc się skupić
na dowodach ważnych
myśleć bez szmeru zbędnych obrazów

ciemności służą nawet zamierzchłe obrazy
wspomnienia
jak obraz z lustrem spoglądałem w śliską taflę
i tam mnie nie było nie było nikogo
jedynie krwawy dym rozgryzał powieki
by dostrzec obraz topielcem
co jakiś czas wyływał się z głębin
i wysuwał wargi
obok pyska leszcza by zażyć bańkę powietrza
pokarm na pół nocy do pierwszej zorzy

namiot z gruzów

winna budka ślimaka
ojciec pośliznął się na niej i trafił
wprost na odłamek bomby
który wykrwawił go do białości

na mamę opadł namiot gruzów
wyrwał z niej ostatni oddech

jeśli to wszystko zostanie wypchnięte
w nadchodzącą historię
gdy ucichną syreny samoloty lamenty
dzieci z chusteczkami przy nozdrzach
by nie wdychać trupiego odoru
będą ścigać wroga strzelać z biodra
do końca życia bawić się
w wojnę

a miało być niebo
cztery strony błękitu
na zielonych
fundamentach

wszystkiemu winna budka ślimaka
namiot gruzów

piotr i leszek

w niebie przy aniołach z prawicy
siedzą ukryci z pokorą na obliczach
jak za życia
piotr kuncewicz i jego młodszy brat
leszek żuliński

jednak wracają do nas
ostatnio odwiedzili mnie
z piątku na sobotę
zawsze po ciemku
zawsze w aureolach i gloriach
złocistych jak z monstrancji

z kroplami rubinów na czołach
jakby wracali z rozstrzelania

wybudowali dla mnie schron

wybudowali dla mnie schron
jeszcze w dziewiętnastym wieku
przypadkowi ludzie

nabyłem go od ich prawników
którzy zamieszkali w bloku
dobrze im było wszystko mieli
na miejscu

mój schron przed słońcem deszczem
śnieżnymi wichurami
przed zgrzytem i gwarem ulic
przed głupimi uwagami
głupimi bo nie potrafią ich wyjaśnić

w tym schronie nie ma telewizji ani radia
jest cała filharmonia i cztery książki
jest mały księżę psalmy antologia wierszy
świata

apokryfy starego testamentu

Wacław Buryła

boję się pocałunku

Wielki Post znów przed nami jak wielki
magazyn
pełen niespodzianek i baśniowych czarów
Bóg drzwi otwiera i wszystkich zaprasza
by ożywiać serce i by wskrzeszać duszę

Ogród Oliwny ciągle nie jest baśniowym
ogrodem
milczenie drzew oliwnych wciąż jest pełne
grozy
w tych złowieszczych ciemnościach nadal
mieszka Judasz
szukający namiętnie kolejnych srebrników

boję się pocałunku w nim może być zdrada
choć od zawsze mieszkała w nim miłość
tak trudno uwierzyć że można sprzedawać
wszystko i wszystkich za garść nędznych
złudeń

chciałbym czuwać z Tobą lecz lękam się siebie
czy po raz kolejny patrząc w kryształ lustra
nie zobaczę w nim tchórza schowanego
w tłumie
który milczy uparcie by ratować spokój

Rys. Barbara Medajska

bracia poeci

lubię chować się przed światem w środku
nocy
czytam wtedy wiersze znanych i nieznanymi
poetów
wydaje mi się że czytam ich testament
który świat przeoczył
zbyt ważny aby zgodzić się na jego utratę

w tych wierszach odnajduję ich dawny
niepokój